

The book cover features a stylized illustration in a folk-art style. At the top left, a blue, textured cloud floats in a yellowish, textured sky. To the right, a white house with a red roof and a chimney sits on a green hill, with a single green tree nearby. In the foreground, a woman in a red dress and a blue top is seen from behind, holding a red flower. She has two large, yellow, floppy hats on her head. A long, dark, swirling trail of smoke or mist emanates from the hats, extending across the middle of the cover. A black spider is drawn on the red dress. The background is filled with small red flowers and a textured, yellowish-green ground.

Ivana Peroutková

STRAŠIDELNÉ PRÁZDNINY

Ilustrovala
Zuzana Seje

ALBATROS

ALBATROS

Ivaņa Peroutková

STRAŠIDELNÉ
PRÁZDNINY

Ivaņa Peroutková

STRÁŠIDELNÉ
PRÁZDNINY

Ilustrovala Zuzana Sege

ALBATROS

© Ivana Peroutková, 2014
Illustrations © Zuzana Seye, 2014

ISBN 978-80-00-03622-9

Kamarádky Áňa a Táňa

Začaly prázdniny a Áňa s Táňou se nemohly dočkat, až zase pojedou na statek do jižních Čech.

Ten statek kdysi dávno koupil Ánin dědeček. Tenkrát prý celé stavení vypadalo hodně zachátrale. Ale to si Áňa nemohla pamatovat, protože ještě nebyla na světě. Dědeček s babičkou statek zvelebili a nakonec se v něm usadili. Žili tam sami, a tak byli rádi, že se k nim v létě sjíždí příbuzenstvo. A že vždycky přijede taky Áňa se svou nerozlučnou kamarádkou Táňou.

Ty dvě byly pořád spolu skoro jako dvojčata, ačkoliv každá vypadala jinak. Áňa nosila rovné světlé vlasy k ramenům a krátkou ofinku. Měla světlemodré oči, usměvavou pusku a trochu špičatou bradu. U Táni byly nejnápadnější temné hnědé oči a husté černé kudrnaté vlasy, z kterých si ráda vyčesávala drdůlek.

Byly to velké kamarádky, i když jejich přátelství vzniklo trochu zvláště. Jak obě říkaly: „Přes fotku.“

„Jak to myslíte, přes fotku?“ divil se každý, kdo tohle slyšel.

„Prostě přes fotku,“ odpovídaly tajemně a častokrát nic víc neprozradily.

Ve skutečnosti jejich kamarádství začalo tím, že před čtyřmi roky nastoupily do stejné první třídy. Byl to slavný a památný den. Od časného rána ke škole přicházeli nastrojení prvňáčci v doprovodu rodičů. A všichni v úžasu hleděli na obrovský nápis, který visel na fialově natřeném průčelí budovy:

VÍTÁME VÁS, MILÍ ŽÁČCI! BUĎTE PILNÍ, AŤ SE DAŘÍ!

Když si dneska Táňa s Áňou na ten nápis vzpomenou, musí se smát. Ale tenkrát jim do smíchu zrovna nebylo. Tánini rodiče neposednou dcerku neustále okřikovali, aby se uklidnila. Dokonce ji zlomyslně varovali: „No, počkej, Táničko, ve třídě musíš pěkně sedět! Běda, jestli se pohneš!“

„Co když se pohnu?“ zastavila se Táňa.

„Tak tě k židli přivážou řemenem,“ pronesla důrazně maminka, takže Táňe na okamžik opravdu zatrnulo.

Áňa byla naopak přehnaně svědomitá. Nápis na budově si uměla přeslabikovat a hned se vyděsila, že když nebude dostatečně pilná, možná propadne už v první třídě.

„Áňo! Aničko! Usměj se!“ povzbuzovala ji maminka, když tatínek fotil momentky onoho památného dne. „Vždyť na těch fotkách budeš vypadat jako na pohřbu.“

A Áňa se snažila. Vlastně si z celého slavného dne pamatovala jenom to, jak se úzkostlivě snažila být vzorná.

Večer zavolal tatínek Áňu s maminkou k počítači, aby se na fotografie podívaly. Áňa s pletenými blondátými cůpky a v plisované modré sukýnce vypadala přes veškerou snahu o úsměv smrtelně vážně. Ale v pozadí, vzděky někde kousek za ní, byla černovlasá holčička, která se na rozdíl od Áni všelijak pitvořila a poskakovala.

„Proboha, kdo to je?“ ozvala se téměř zděšeně Ánina maminka. „To bude asi pěkný číslo.“

Jenže Áňa se tomu pitvoření v duchu smála. Zároveň tu neznámou holčičku skoro obdivovala. Nevěděla, jak to má přesně pojmenovat. Jenom cítila, že s takovouhle kamarádkou by se nikdy nebála.

Druhý den za ní ve třídě přišla.

„Já jsem Áňa,“ představila se.

„A já T-áňa,“ poskočila si holčička. „Mám na začátku T!“
„Jen se nevytahuj, T-áňo,“ zasmála se Áňa.
„Hele, Áňo, a nechceš se mnou sedět v lavici?“ usmála se T-áňa a důvěrně dodala: „Já se tu strašně nudím, víš?“
„Tak jo,“ přikývla Áňa.
A tím dnem začalo jejich nerozlučné kamarádství.

První, druhá, třetí a čtvrtá třída. Za ty čtyři roky se ani jednou nepohádaly. Ačkoliv jednou k tomu málem došlo. Ale nebyla to taková ta hádka, kdy na sebe holky piští a urážejí se. Mohlo by se spíš říct, že šlo o špatný vtíp. Nepovedený žert. Anebo o nesprávný odhad.

To odpoledne si obě hrály u Áni v pokojíčku. Probíraly se ve starých rodných špercích a nejhezčí kousky si zkoušely před zrcadlem.

Vtom Áňa nadšeně vykřikla: „Jé, T-áňo, teď pro tebe něco mám! Zavři oči!“

T-áňa poslušně zaklapla víčka a napjatě čekala.

Áňa jí to něco vložila do otevřených dlaní.

A v tu chvíli T-áňa nepřítentně zaječela.

Místo šperku totiž ucítila odporné šimrání tenoučkových pavoučích nožiček.

T-áňa toho příšerného tvora okamžitě setřásla. Ale stejně dál poskakovala a šermovala rukama, jako by jí na ruku ulpěla spousta dalších pavouků. Až se pomalu uklidnila a podívala se na Áňu.

„Ty máš ale debilní nápady!“ procedila našťvaně.

„Promiň, promiň,“ omlouvala se Áňa. „Já nevěděla, že se šíleně bojíš pavouků.“

„To se teda bojím! Fuj! Hnus! Tohle mi už nikdy nedělej! Nikdy! Rozumíš? Nikdy! Slibuješ?“

Áňa to musela nahlas odpřisáhnout.

Potom však udiveně pronesla: „To je zvláštní. Mě nikdy nenapadlo, že se budeš něčeho bát.“

„Ale jenom pavouků,“ prohlásila už sebevědomě Táňa. „A ty?“

„Nevím,“ pokrčila rameny Áňa. „Já se snad nejvíc bála ten první den ve škole. Že propadnu a všechny zklam.“

Jenže Táňa pořád myslela na pavouka: „Stejně nechápu, že ho můžeš vzít do ruky.“

„Vždyť je lehounkej a křehounkej,“ usmála se Áňa.

„Cože?“

„Neboj se.“ Áňa znovu zvedla do výšky dva prsty pravé ruky. „Přísahám, že takhle zlomyslná už nikdy nebudu!“

„No proto,“ řekla spokojeně Táňa a tím nepovedená příhoda s pavoukem usmířeně skončila.

Popravdě, kamarádky na ni dávno zapoměly. A teď pomalu pouštěly z hlavy i uplynulý školní rok. Tak moc se těšily na dva měsíce v jižních Čechách.

Kdyby jenom tušily, co je čeká, a že teprve tam poznají, čeho se bojí. A kolik odvahy budou potřebovat, aby strach překonaly!

Gesta vlakem

Odjezd na prázdniny byl jiný než ten loňský. Minulé léto vezl kamarádky na statek Ánin tatínek. Tentokrát Áňa rodiče překvapila nečekanou prosbou: „My bysme s Táňou chtěly jet samy a vlakem. Prosím, prosím, můžeme? Bude to pro nás dobrodružnější. A kromě toho je nám deset let!“

„Nic proti dobrodružství a nic proti samostatnosti,“ usmál se tatínek. „Ale co batohy? Tady v Praze dojdete na nádraží za pět minut, jenže až vystoupíte, je to na statek pár kilometrů. Takovou dálku přece batohy nepotáhnete.“

„Potáhneme!“ trvala na svém Áňa.

„Nesmysl,“ zavrtěl hlavou tatínek. „Zavolám dědovi, ať pro vás na nádraží přijede. A jestli vážně potřebujete jít samy, aspoň vám batohy odveze.“

„No dobře,“ souhlasila Áňa, jelikož v duchu uznala, že to není tak špatný nápad.

V pondělí ráno kamarádky skutečně šlapaly samy na nádraží. Na zádech těžké batohy, ale na tvářích šťastný úsměv.

„Teda, Áňo, já si připadám úplně jiná!“ zářila pýchou Táňa.

„A já!“ přidala se Áňa. „Vsaď se, že tyhle prázdniny budou úplně jiný.“

„To si piš, že budou!“ zasmála se spokojeně Táňa.

A tak si vesele vykračovaly, až došly k nádražní budově.

U pokladny si koupily lístky a prošly podchodem na druhé nástupiště. Vlak brzy přijel. Kamarádky se uvelebily v prázdném kupé. Hned si taky stáhly okýnko. Sotva se vlak rozjel, pozorovaly okolí a nadchla je snad každá maličkost.

Třeba modrá plechovka na tyčce plotu. Nebo osamělý strom uprostřed pole. Pramička plující po řece. Anebo letící pták, který je po několik minut doprovázel. A děti mávající za spuštěnou závorou.

„Ahó! Ahó!“ zamávaly jim na oplátku Áňa s Táňou.

Ale vzápětí si Táňa netrpělivě poposedla: „Jé, ať už tam jsme!“
„Nechceš sušenku?“ nabídla se Áňa. „Mám bebe s brusinkovou pří-
chutí.“

„Tu bych si dala,“ přikývla Táňa. „A nechceš jabko?“

„Jo, to si dám zase já,“ usmála se Áňa.

Obě vylovily z postranní kapsy batohů svačinku a s chutí se pustily do
jídla.

„Vzala jsi s sebou baterku?“ vzpomněla si Áňa.

„Jasně že vzala,“ potrásla hlavou Táňa. „Doufám, že tys nezapomněla na
kapesní nožík!“

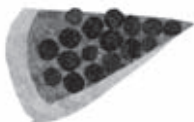
„Náhodou, ten jsem dokonce koupila a zabalila jako první,“ pochlubila
se Áňa.

„Já se těším!“ zasnila se Táňa. „Víš, na co se nejvíc těším?“

„Říkej,“ vybídla ji Áňa.

„Já vlastně nevím, na co nejvíc,“ pokrčila rameny Táňa. „Ale třeba... třeba
se těším na náš pokoj. Až si v noci zase budeme povídat.“

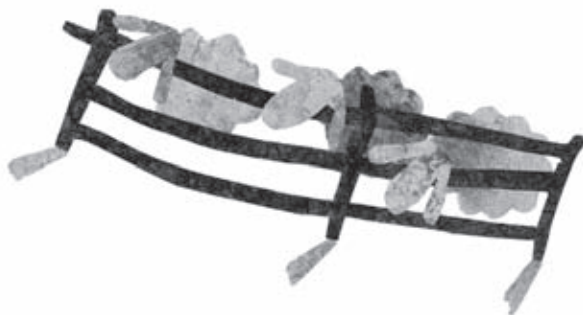
„Anebo až ráno vstaneme a babička nám nabídne borůvkovej koláč!“ při-
dala se Áňa.

„Ňam, Ňam, už se mi sbíhají sliny,“ olízla se Táňa. „A až
ten koláč sníme, dáme trávu chudáčkům králíčkům.“

„A podrbeme naše ovečky,“ dodala Áňa.

„No a pak vyrazíme k rybníku,“ pokračovala Táša.
„A až k němu dojdeme, budou tam kluci,“ řekla zase Áňa.
„A až nás uviděj, určitě zavolaj – já, holky jsou tady!“ napodobila Táša kluky.
„Máš pravdu,“ uchichtla se Áňa. „Vždycky řeknou nejdřív tuhle větu.“
„Vždyť jsou taky dvojčata,“ připomněla Táša. „I když se sobě moc nepodobají.“

„Já mám radši Ondru,“ zvažněla Áňa.
„Já spíš Matěje,“ řekla vážně i Táša. „Ondra se někdy dívá tak divně, že vůbec nevím, co si myslí.“
„Ale Matěj kolikrát mele samý blbosti, a to mě nebaví,“ namítla Áňa.
Vtom se dveře kupé rázně rozevřely a vstoupila průvodčí.
„Ó, koukám, že slečny jedou samy na prázdniny!“ zahlasila vesele i trochu zvědavě.
„Jedeme na statek za dědou a babičkou,“ oznámila Áňa.
„Vy jste sestry?“ podivila se průvodčí.
„No... napůl,“ prohodila bez mrknutí oka Táša.
„Takže nevlastní?“
„Hm,“ přikývla Áňa a podala všetečné průvodčí jízdenky.
Ta je označila a vrátila zpátky.
„Hezký prázdniny, sestřičky!“ rozloučila se s úsměvem.
„Děkujeme,“ pronesly způsobně Áňa s Tášou.
Ale sotva osaměly, plácly si navzájem do dlaní a jedna druhou oslovily:
„Sestro Áňo!“
„Sestro Tášo!“
A najednou je popadla taková bláznivá nálada, že musely skákat na sedadlech a pořád se smát.

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.